

Tuva cilvēka nāve

Tuva cilvēka nāve vienmēr mūs izsit no dzīves sliedēm, dažubrīd mēs apjūkam tā, ka nezinām, vai pareizi rīkojamies šajās pēdējās minūtēs, atvadoties no tuvinieka, vai visu darām pēc Dieva likumiem. Un, cik mums ir sāpīgi, kā mēs pēc tam vainojam sevi, ja pēdējā minūtē aizmirsām kaut ko izdarīt viņa labā, ne tā izdarījām, ne tā nomazgājām, apģērbām, ne tā no viņa atvadījāmies...

Mans apbedīšanas birojs organizē savu darbu tā, lai Jūs nekad sev to nepārmestu. Tiklīdz Jūs paziņosiet par notikušo, t.i., tiklīdz Jūs piezvanīsiet pa tālruni un izsauksiet izvešanas brigādi - jau pirmajās minūtēs mēs Jums paskaidrosim, ko un kā pareizi darīt, sākot no mirušā drēbēm un dzīvokļa sienām.

Šajā brošūrā es vēlos nedaudz sagatavot lasītāju tam, kas var notikt katrā ģimenē un kā tam jā sagatavojas. Šodien mūsu valstī darbojas Likums, kas aizsargā ķermeni pēc nāves. Tas pasludina, ka dzīvam esot katrs no mums var iespiest pasē zīmogu par to, ka pēc nāves viņa ķermenim nevar izdarīt sekciju. Likums attiecas arī uz visiem ilgstoši slimojošiem, kad ārstējošais ārsts jau sen ir konstatējis klīnisko diagnozi. Pēc nāves ārstējošam vai poliklīnikas dežūrējošam ārstam, kā arī ātrās palīdzības ārstam ir tiesības izrakstīt miršanas izziņu, kas arī dod tiesības neizdarīt mirušā līķa sekciju. (Izņēmumi: slepkavība, katastrofa, noindēšana un citi vardarbīgas nāves veidi). Tas dod mums tiesības izvest mirušo uz Morgu uzglabāšanai. Likumīgs pamatojums šajā gadījumā gan mums, gan Jums ir ārsta izziņa.

Kā rīkoties nāves iestāšanās gadījumā?

Ja Jūsu mājās miris Jums tuvs cilvēks, pirmais, kas Jums jāizdara, pirms mūsu brigādes izsaukšanas - jā sagatavo mirušā ķermenis transportēšanai. Kā to izdarīt?

Pirmkārt, nevajag skaļi kliegt un runāt. Kamēr nav iestājusies dziļa bioloģiska nāve, iespējams, ka mirušais visu var dzirdēt. Un tas var viņu traumēt. Bioloģiskā nāve pēc klīniskās nāves iestājas pēc 5 - 7 minūtēm. Tuvā cilvēka aiziešana (nāve) jā uztver mierīgi, nevaimanājiet un nekliežiet. Koncentrējiet domas, iededziet mājās sveci, iztaisnojiet mirušā ķermeņa daļas - rokas, kājas. Rokas jā sasienu uz krūtīm. Sasieniet kopā kājas. Vēlams piesaitēt apakšzokli, lai tas nenokārtos bērnu laikā. Ja Jūs paši mājās gērbjiet mirušo, bet līķi uzglabāsiet Morgā, tad jā zinina, ka vispirms ķermenis jā apmazgā ar siltu ūdeni, ūdens jā izlej klozetpodā vai jā iznes no mājas ārā un jā aprok tālāk no mājas, tur, kur nestaigā cilvēki. Līķa ūdens bīstams dzīviem cilvēkiem! Neizlejiet to mājās uz grīdas, neizlejiet ārā pa logu. Nekādā gadījumā neļaujiet to apburt ar indevi. Cilvēks, kura lietošanā tas var nokļūt, var arī drīzumā nomirt. Mirušo gērbj jaunās, baltās apakšdrānās, bet ja nav jaunu, tad tīrās. Nekādā gadījumā nedrīkst mirušo gērbt svešās drēbēs, kas paņemtas no citiem radniekiem - radnieks pēc tam slimos. Uz mirušā krūtīm uzvelciet krustiņu, noskaitiet lūgšanu. Mājās jā apklāj visi spoguļi, televizors. Visam jā būt mierā un klusumā, tās ir sēras par mirušā dvēseli.

Otrkārt, kamēr mirušais atrodas mājās un nav apglabāts, nedrīkst mazgāt grīdas, tās slaucīt, izmest atkritumus, mazgāt veļu. Visa gultas veļa, kur gulēja mirušais, jā savāc celofāna paketē un jā atdod mazgāšanā, vai, ja uz tās gulējis smagi slimis cilvēks, - veļu labāk sadedzināt.

Pēc tam, kad līķis aizvests uz Morgu, jā parūpējas par Jūsu aizgājušā tuvinieka dvēseli, t.i., pasūtiet baznīcā četrdesmit dienu aizlūgumu par nelaiķa dvēseli. Baznīca sāks lūgties un mirušā dvēselei būs

vieglāk atstāt mūsu laicīgo pasauli, tā savlaicīgi ieies Debesu Valstībā. Tad tā nemicīs Jūs pa naktīm, nenāks pie Jums miegā vai nomodā, nekļauvēs, nedauzīsies, nekaitēs u.t.t. Mirušajam jābūt pārliecinātam, ka Jūs izdarījat visu, ko varējāt, nenodarījat viņam pāri. Nav jāskopojas, rīkojot pašu bērnu ceremoniju, atcerieties visu, ko nelaiķis mīlēja: kāda krāsa viņam patika visvairāk (tādā krāsā iztapsējiet zārku), kādus ziedus mīlēja, kādu mūziku mīlēja (pasūtiet to baznīcā atvadu ceremonijai). Ja mirušais bija dziļi ticīgs - paaiciniet mācītāju. Padariet skaistu viņa pēdējo gaitu, aiznesiet no kapličas līdz kapa vietai klusi, celiņu nokaisiet ar skujām, ziediem. Pie kapa atvadieties, pasakiet viņam pēdējos pateicības vārdus, vai arī - "piedod"...

Pašlaik arvien aktuālāka kļūst suicīda problēma- tā ir noturīga nevēlēšanās dzīvot. Notiek likumsakarīgs process - gadsimta beigās pastiprinās cilvēces pašiznīcināšanas programma.

Pēdējo triju gadsimtu laikā cilvēce pieķērusies laicīgajam, sākusi kļūt agresīvāka. Cilvēku dvēseles pilnas ar naidu, un, kad šis stāvoklis sasniedz piesātinājuma punktu, notiek programmas pagriešanās atpakaļ. "Ja agrāk cilvēks, saskāries ar nepatīkšām, neieredzēja un apvainoja citus, tad tagad līdzīgā situācijā cilvēks sāk neieredzēt sevi, un viņam rodas vēlēšanās nogalināt sevi." Tādu stāvokli sauc par slēptu, vāji norītošu suicīdālu paasināšanos. Ārsti šo stāvokli sauc par depresiju, bet kristietība - par grūtsirdību.

Tas ir viens no septiņiem nāves grēkiem. Cilvēces pašiznīcināšanas programma jau ieslēgusies, tās sekas ir onkoloģiskās slimības, AIDS, psihiskie traucējumi, agresijas un kari, plūdi, zemestrīces...

Grūtā dzīves brīdī jāgriežas pie Dieva, pie vārdiem no Bībeles: "Lūdz, un Tev taps dots..." Lūdziet Dievu, runājiet ar viņu saviem vārdiem, bet no visas dvēseles. Pēc palīdzības var griezties pie psihologiem pa uzticības tālrūni. Bet, ja Jūsu ģimeni piemeklējušas bēdas, kāds nav vēlēties dzīvot (pēdējā laikā tie bieži ir jauni cilvēki), tuviniekiem un radniekiem jāzina vai cilvēks atradās depresijas stāvoklī, vai bija psihiskas novirzes no normas. Ja bija, tad izdariet labu darbu - aizlūdziet par viņa pašnāvības grēku baznīcā, viņš taču apmaldījās slimības dēļ. Palīdziet viņa dvēselei atrast mieru.

Šī ir nodaļa par to, ko var izdarīt bezcerīgi slima cilvēka radnieki un draugi, lai atvieglotu viņa ciešanas un palīdzētu viņam, cik tas ir iespējams, samierināties ar neizbēgamo.

Pirmsnāves slimība dažkārt ilgst ievērojamu laiku. Un tas ir ne tikai spēku zaudēšanas un miršanas process. Pēdējā slimība var kļūt par personības izaugsmes un gara attīstības periodu. Bet tā nes sev līdzī dvēseliskas un ķermeniskas ciešanas. Daži uzskata, ka mirstošajam vajadzīga pilna medicīniska aprūpe. Tas ne vienmēr ir tik svarīgi! Bieži notiek tā, ka radnieki, konstatējuši, ka slimība ir neārstējama, cenšas aizsūtīt viņu uz slimnīcu, un radnieku vizītes kļūst īsākas un retākas. Bet jo tuvāk ir nāve, jo aukstāk ir slimnīcā... Apkārt sveši, vienaldzīgi cilvēki, nemīlīgas sienas. Pēdējās dzīves stundas mirstošo neapstaro mīlestība, bet viņš tā vēlas būt ar tuviniekiem, sajūst viņu mīlestību!

Atrodies savās mājās, slimnieks var ilgāk saglabāt parasto dzīvesveidu. Nepieciešams nodrošināt slimniekam maksimāli iespējamu komfortu. Nedrīkst būt nekādas sāpes. Tagad ir līdzekļi, ar ko iespējams novērst jebkuras sāpes, un ārsts to nodrošinās. Slimniekiem dažkārt rodas vainas sajūta: "Es apgrūtinu savus tuviniekus". Izdariet tā, lai šī sajūta izzustu. Par ko runāt ar bezcerīgi slimo? Vai ar viņu var runāt par nāvi? Protams, var, bet ne vienmēr. Viņam nav viegli uzsākt šo sarunu, bet viņš to vēlas. Tukšas sarunas viņu nomāc. Ja izdosies salauzt klusēšanas ledu, tad gan viņam, gan tuviniekiem kļūs vieglāk. Bet kā to izdarīt? Šeit ir vajadzīga liela takta izjūta un garastāvokļa izpratne. Bezcerīgi

slimie bieži kļūst kā bērni, viņi meklē pie citiem sapratni un mīlestību. Dodiet to viņiem, ja varat. Pacientieties atvieglot nāvei tuva cilvēka bailes. Ar cilvēkiem, kuri zina, ka viņu slimība ir neārstējama, var runāt atklāti.

Pajautājiet viņiem, ko viņi jūt, ko vēlas, ko grib paspēt izdarīt. Ja uz viņsauli aiziet ģimenes galva, viņu uztrauc, kas notiks ar viņa ģimeni, vai sieva varēs izaudzināt bērnus, vai ģimenē saglabāsies miers. Mirstošai dvēselei vajadzīgs miers. Neaiciniet bezcerīgi slimo turēties, būt stipram, ar cieņu pārciest savu nelaimi. Labi, ja viņš paraudās, nelieciet tam šķēršļus, bet, tieši otrādi, atbalstiet. Neatstājiet viņu vienu uz ilgāku laiku - nāves mirkli uzminēt grūti. Slimnieks var nomirt, kad Jūs nebūsit blakus, - Jūs taču sev to pārmetīsiet.

Pēdējais un vissvarīgākais. Jālūdz Dievs. Vislabāk to darīt radiniekiem ar slimnieku kopā. Ir vairākas lūgšanas: "Visi svētie un Dieva eņģeļi, lūdziet Dievu par slimo kalpu (nosauciet vārdu)". Ja Jūs lūgšanas neziniet, var lūgt saviem vārdiem par atpestīšanu no ciešanām, par grēku piedošanu, par mierīgu aiziešanu, par to, lai viņa dvēsele tiktu dāvāta Debesu Valstībai.

Kristiešu reliģijas sakramentā iesvaidīšana - tā ir ceremonija, ko izdara ar slimnieku: "ar neredzamo Dieva svētību tiek piedoti un atviegloti grēki, dziedētas dvēseles un miesas sāpes".

Iesvaidīšanu izdara slimnieka vai mirstošā mājās ar mērķi izdziedināt vai pasniegt viņam svēto vakarēdienu, atbrīvot no grēkiem, kurus viņš nav paspējis nožēlot, iesvaidīšanu var izdarīt slimniekam tikai tad, ja viņš ir pie samaņas, ja viņš ir gatavs nožēlot grēkus; to neizdara bērniem zīdaiņa vecumā.

Iesvaidīšana var tikt atkārtota vienai un tai pašai personai, bet to nedrīkst darīt vienas un tās pašas slimības laikā. Pēc baznīcas statūtiem šī rituāla veikšanai nepieciešams mācītājs.

Slimnieku vai mirstošo izklausīna un atlaiž tā grēkus. Sakramenta un grēku nožēlošanas pamatā ir grēku nožēlošana dzīvam esot (pasūtiet, lai tos iepin vainagā), kādu mūziku un grēku atlaišanas rituālu. Ticīgajam, gatavojoties grēku nožēlošanai, jāatceras viss, ar ko viņš grēkojis pret Dievu un tuvākajiem, jāpalūdz piedošana visiem, kam viņš darīja pāri. Nožēlojot grēkus, cilvēku neredzamā veidā no visiem grēkiem atbrīvo pats Jēzus Kristus, pēc tam cilvēks kļūst nevainīgs un svēts kā pēc kristīšanas. Tam ir vajadzīga patiesa nožēlošana no visas sirds un stingra apņemšanās izlabot savu dzīvi, ticība Jēzum Kristum, cerība uz viņa augstsirdību.

Grēku nožēlošana - tas ir viens no septiņiem kristiešu noslēpumiem - tas izpaužas tādejādi, ka ticīgie iebaudījuši svēto vakarēdienu maizes veidā, izjūt to tā it kā viņi būtu iebaudījuši Dieva asinis un caur to it kā savienojušies ar Kristu.

Tuva cilvēka zaudēšanas gadījumā ir pieņemts par to paziņot visiem, kurus Jūs vēlētos redzēt bērēs. Uz šādu paziņojumu pieņemts atbildēt ar līdzjūtību.

Bēres - tas vispirms ir ļoti ģimenisks notikums, un, ja aizgājējs agrāk izteicis kādu vēlēšanos savu bērnu sakarā, tad tā noteikti jāizpilda. Tuvinieki paziņo nelaiķa kolēģiem par to, vai bēres tiks rīkotas, piedaloties plašam cilvēku lokam, vai tikai tuvinieku vidū.

Nedomājiet, ka ar nelaiķa tuviniekiem nevar runāt par aizgājēju, varbūt viņš to nebūtu vēlējies. Tuvinieki dažkārt izjūt asu nepieciešamību parunāt ar kādu, cenšoties tikt skaidrībā ar savu dvēseles stāvokli - tas palīdz viņiem pārvarēt likteņa triecienu.

Vainagu darba biedri liek pēc tam, kad to izdarījuši radinieki un tuvinieki.

Ja bērū ceremonijai ir oficiāls raksturs, nelaiķa tuvinieki atrodas pa kreisi no viņa (ja skatās no galvgaļa puses), bet oficiālie pārstāvji - labajā. Vainagu nolikšanas laikā var izlasīt tekstu uz sēru lentas. Ja atvadu runa netiek runāta, tad pēc vainaga nolikšanas dažas sekundes jāuzkavējas pie kapa, parādot godu mirušā piemiņai ar klusuma brīdi, paklanoties viņa radiniekiem, pēc tam aiziet.

Ko dara pēc apbedīšanas 3., 9., un 40. dienā?

Pēc apbedīšanas un aizlūguma dienās noteikti tiek rīkots bērū mielasts. Mirušā piemiņas mielastu, kā likums, rīko 3., 9., 40.dienā un miršanas gadadienā. Rīkojot mielastu, cilvēki tic, ka šajās dienās mirušā dvēsele apmeklē savus tuvākos - tāpēc tai ir jāpateicas. Tiek uzskatīts, ka nelaiķis neredzamā veidā piedalās mielastā, un viņam maltītes laikā atstāj vietu pie galda, liek karoti, maizes riecienus, sāli. Ja miris vīrietis - parasti liek degvīna glāzi. Dažreiz sālsmaizi atstāj uz nakti un četrdesmit dienas maina to pret svaigu.

Degvīna glāzi no bērū galda vēlams izmest, nedzert no tās pašiem. Obligāts ēdiens pēc bērēm - putra (parasti rīsu ar rozīnēm). Tieši tā ir obligāta bērū rituāla un bērū mielasta sastāvdaļa. Kā likums, putru vāra no veseliem, nešķeltiem graudiem, visbiežāk no kviešiem, pilsētās tos nomainījuši rīsi. Graudiem piemīt īpašība ilgi saglabāt un atjaunot dzīvību, to vairojot. Pie putras parasti piejauc ievas ogas, pilsētās liek rozīnes. Var pieņemt, ka putra nozīmē dzīvības atjaunošanās pastāvīgumu. Putru parasti gatavo saldu, ar medu un sīrupu. Bija teiciens: "Jo saldāka putra, jo vairāk žēl nelaiķa". Putru bērū mielastā jāņem ar karoti trīs reizes. Bērū mielasts sastāv no 7 ēdieniem. 3 ēdieni tiek gatavoti atkarībā no tā, kādā dienā ir bēres (gavēņa vai parastā dienā).

3., 9. un 40. dienā obligāti iet uz kapiem, pasniedz nabadzīgiem žēlsirdības dāvanas.

Pirmais bērū posms - satricinājums, nejutīgums. Apzināties zaudējumu vēl nav iespējams. Viss, kas ir jādara, tiek darīts automātiski. Nav miega, nav ēstgribas, atsvešinātība un grūtsirdība...

Bet padomājiet par to, ka mirušais nemaz nav vēlējies, lai Jūs visu laiku bēdātos. Pamēģiniet aizlūgt par viņa dvēseli - tas ir vajadzīgs gan viņam, gan jums. Ceriet uz to, ka satiksieties ar viņu viņā saulē. Paies kāds laiks un emocionālais līdzsvars sāks pakāpeniski atjaunoties.

Pirmo diennakti vai pat divas pilnībā jāvelta mirušajam, viņš jāredz, pat jārunā ar viņu. Bet pēc tam var bēdāties, lūgt Dievu, bet ir jāsāk strādāt, jābūt ar cilvēkiem, nav jāpaliek vienatnē.

Ir dziļa gudrība tajā apstāklī, ka agrāk bēres, atvadoties no nelaiķa, jūtas neslēpa, atklāti raudāja, bēdājās, lasīja psalmus par mirušo, lūdza Dievu, noturēja baznīcā aizlūgumus, rīkoja bērū mielastus, cienīgu pavadišanu. Pēdējais skūpstis, piedalīšanās kapa aizbēršanā, bērū mielasts - tas viss palīdzēja radiniekiem atvieglot bēdas.

Padomājiet par to, ka mirušā dvēsele turpina dzīvot, ka tā šajā laikā ir blakus miesai, redz Jūs un visu, kas notiek.

Pēc nāves mirušā radiniekiem par daudz ko nāksies parūpēties. Ja Jūs nāves brīdī bijāt viņam blakus, aizveriet viņam acis, apsaitējiet apakšžokli un sasieniet rokas uz krūtīm. Ķermenis ir jāapkopj - izdariat visu paši pēdējo reizi. Esiet blakus mirušajam, atcerieties sevi un Jūsu kopdzīvi, padomājiet, paraudiet.

Baznīca māca, ka pie mirušā jānolasa "Kanons par dvēseles izešanu", un tikai pēc tam pēc iespējas ilgāk jālasa psalmu grāmata. Aizgājējs priekš Jums nav miris, viņa dvēsele ir ar Jums, tā domā par Jums. Baznīcā sniedziet pēdējo skūpstu. Ja tuvinieku nav iznācis apbedīt ar mācītāju, tad paņemiet no kapa nedaudz zemes un atnesiet to uz baznīcu vai vienkārši mācītājam - apstāvēšanai, bet pēc tam aiznesiet atpakaļ šo zemīti uz kapa.

Bērēm - vai tās ir kristīgas vai civilas - jābūt cienīgām, ar cieņu pret mirušo un viņa tuviniekiem.

Bēru un piemiņas rituāli un ar tiem saistītie paradumi arī šodien ieņem īpašu vietu dzīves ciklā. Paradumi un māņticība dzīvo līdz šim laikam, tie saista mūs ar mūsu senčiem.

Mūsdienās nelaiķis bieži vien atrodas mājās. Arī pavada viņu no mājām. Un tādēļ, lai dotu iespēju atvadīties no mirušā visiem, kas to vēlas, dzīvoklī atbrīvo istabu, kurā novieto zārku. Vainagus un ziedus izkārt apkārt zārkam un gar sienu. Šim gadījumam piemērotas būs krizantēmas, narcises, nelķes, kallas. Atgādināsim, ka pušķis jāveido no pārskaitļa ziediem. Tāpat ir saglabājusies paraža mājās pārsegt spoguļus ar blīvu, tumšu audumu. 15- 20 minūtes pirms zārka iznešanas istabā paliek tikai vistuvākie cilvēki.

Iznešanas ētika: vispirms iznes vainagus, pēc tam mirušā portretu, kas pārsiets ar sēru lentu, pēc tam iznes zārka vāku (ar paura galu pa priekšu) un zārku. Nelaiķi no telpas iznes tikai ar kājām pa priekšu. Zārku nes vīrieši, nekādā gadījumā to nedara tuvinieki un radi!

Aiz zārka pirmie iet radi un tuvinieki. Bet aiz zārka nedrīkst iet sieviete grūtniecības stāvokli. Pirms vāka uzlikšanas zārkam mirušā seju pārsedz ar vieglu pārklāju un izņem no zārka ziedus. Zārkā var ielikt nelaiķa mīļākās lietas (talismanu, svētbildi), bet nekādā gadījuma nelieciet savas mantas, fotogrāfijas. No neatminamiem laikiem pastāv paradums mest kapā smilšu sauju, tas vispirms ir obligāts radniekiem.

Pēc senas tradīcijas, kamēr mājās atrodas nelaiķis, nedrīkst slaucīt grīdu. Tikai pēc zārka iznešanas sievietes mazgā mājās vai dzīvoklī grīdu. Līdz šim laikam stingri pastāv paradums bērēs pasniegt žēlsirdības dāvanas par godu mirušajam.

Šajā nodaļā es gribu Jums pastāstīt par astrālo pasauli un par nāvi kā par astrālo projekciju.

Dažādu elementu atomi sastāv no dažādiem negatīviem lādiņiem, kas griežas ap pozitīviem kodoliem. Šāda struktūra piemīt arī astrālai matērijai. Vienīgā atšķirība ir tā, ka astrālās matērijas atomi un molekulas ir sīkākas un vibrē ar lielāku ātrumu nekā fiziskās matērijas atomi un molekulas.

Cilvēka ķermenis sastāv no tiem pašiem ķīmiskajiem elementiem kā mūsu planēta. Fiziskais ķermenis ir visraupjākais cilvēka apvalks. Bez fiziska ķermeņa cilvēkam ir enerģētiskais ķermenis. Tas sastāv no 6 plāniem ķermeņiem un enerģētiskajiem apvalkiem. Astrālais ķermenis ir trešais enerģētiskais cilvēka apvalks. Holandiešu fiziķi savos pētījumos izmēģināja noteikt astrālā ķermeņa sastāvu un struktūru.

Ar pārliecību var teikt, ka, ja rastos iespēja aptaujāt mirušos, tad viņu vairākums paziņotu, ka pirmajā brīdī pēc atmošanās astrālajā pasaulē, viņiem likās, ka viņi turpina eksistēt fiziski. Mūsu zemes dzīves īpatnības atkārtojas astrālajā pasaulē. Tas ir viens no brīnumiem. Astrālā pasaule ir ļoti sarežģīta. Vispārpieņemts ir viedoklis, ka tā sastāv no septiņiem plāniem un apakš plāniem. Zinātnieki domā, ka pēc nāves tur nokļūst praktiski visi, un sauc to par šķīstītavu... Ir zināms, ka šķīstītavā dzīvo gari, kuri

tiecas uz Zemi. Gari mīt astrālajā pasaulē pagaidām, pēc tam pāriet augstākās pasaulēs vai citās formās, un gaida astrālajā pasaulē reinkarnāciju, t.i., pārdzimšanu.

Trešajā dienā pēc fiziskās nāves elementos sāk sašķelties fiziskais ķermenis, devītajā dienā - ēteriskais ķermenis, bet četrdesmitajā dienā - astrālais ķermenis. Tāpēc trešajā dienā ķermenis jāgulda zemes klēpī. Devītajā un četrdesmitajā dienā to apstāv baznīca un lūdz Dievu par mirušā dvēseli.

Pēc fiziskās nāves cilvēkam ir daudz ceļu, lai turpinātu savu eksistenci visu trīspadsmit pasaulu dažādās sfērās, un dabiski, ne vienmēr tas notiek cilvēka izskatā.

Kad cilvēks nomirst, viņa gars un dvēsele kopā ar astrālo ķermeni galīgi atstāj fizisko ķermeni.

Tā kā astrālais ķermenis vadīja ķermeņa fizisko dzīvi un uzturēja fizisko molekulu kohēziju (saķeri), tad ar cilvēka aiziešanu fiziskais ķermenis sāk sadalīties. Sadalīšanu veicina īpašas, mums neredzamas būtnes - larvas, kuras ilgi pirms nāves sēž mirstošā cilvēka istabā un gaida savu upuri kā blīvs mušu slānis. Bet ķermenī paliek neapzināts dzīvības spēks "žīva", kas koncentrēts asins molekulās, tāpēc ķermenī vēl turpinās bioķīmiskie procesi, turpina augt nagi, mati.

Atdaloties no līķa, "žīva" veido bezveidīgu fantomu vai fosforescenci. Šo parādību var novērot tumsā virs kapiem, ar to ir saistīts priekšstats par spokiem.

Elementers atstājis fizisko ķermeni, nokļūst astrālā pasaulē, kura ir pārpildīta ar larvām un citām būtnēm. Šausmas, ko izjūt dvēsele, liek tai atgriezties ķermenī, tomēr pretīgums, kuru iedveš līķis, ir stiprāks, un dvēsele aiziet uz astrālo pasauli. Bet pirmajās deviņās dienās starp līķi un astrālo ķermeni eksistē īpaši hiperfiziski sakari, kuri mēdz būt arī dzīvē starp cilvēku un astrālu, cilvēkam astrālā ķermeņa veidā izejot no fiziska ķermeņa (piemēram, kaut kas tāds notiek gandrīz ar vairumu uz Zemes dzīvojošo cilvēku miega laikā). Tāpēc astrālais ķermenis (dvēsele) 9 dienas atrodas fiziskā ķermeņa tuvumā un redz visu apkārtējo cilvēku reakciju uz viņa aiziešanu.

Agrāk bija un ir arī tagad cilvēki ar atklāto astrālo redzi (tā saucamo "trešo aci"), kuri var redzēt apkārtējo cilvēku enerģētisko auru. Kā likums, trešā acs atvērta jaundzimušajiem un dažiem bērniem līdz 3 gadiem.

Zinātnieku Kirmanu laulātais pāris pirmais pasaulē izgatavoja uzņēmumus augstfrekvences laukā, kuros fiksēta enerģētiskas esamība ne tikai ap cilvēku, bet arī ap dzīvniekiem, augiem, minerāliem utt.

ĒTERISKAIS ĶERMENIS var iziet ārpus fiziskā ķermeņa no 3 līdz 15 cm, atkārtējot fiziskā ķermeņa kontūras.

ASTRĀLAIS ĶERMENIS - viens no vissvarīgākajiem enerģētiskajiem apvalkiem, jo tieši astrālā ķermenī atrodas 72 tūkstoši enerģētisko kanālu, tā saucamo "NADI", ar kuru palīdzību caur ēterisko ķermeni tiek enerģētiski piebarots fiziskais ķermenis. Šie kanāli ir kā jaudīgs elektrisko vadu tīkls, kurš liek strādāt mūsu fiziskajam ķermenim. Ir trīs galvenie kanāli, pa kuriem tiek sadalīta enerģija:

1. kanāls - SUPUMNA - uz fiziskā ķermeņa atbilst centrālajai vertikālajai asij vai mugurkaulam;
2. kanāls - IDA - sākas pa kreisi no SUPUMNAS.
3. kanāls - PINGALA - sākas pa labi no SUPUMNAS.

Visi trīs kanāli savā starpā tiek savienoti pa centrālo asi enerģētiskajos mezglos, kurus sauc par ČAKRĀM (tulkojumā no sanskrita - ritenis).

Enerģētiskajā plānā katra čakra izskatās kā virpulis, kurš griežas ar noteiktu frekvenci ap centrālo asi pulksteņa rādītāja virzienā. Cilvēkam ir pavisam 7 čakras:

1.čakra - MULADHARA - uz fiziskā ķermeņa atbilst astes kaula nervu pinumam, tā atbild par apakšējo ekstremitāšu darbību, ir enerģijas glabātāja, astrālā plānā izskatās kā saritinājusies čūska;

2.čakra - SVADHISTANA - vīriešiem tas ir prostatas dziedzeris, sievietēm - dzemdes ķermenis, atbild par dzimumorgānu un zarnu trakta lejasdaļas darbību;

3.čakra - MANIPURA - atbilst saules pinumam. Tās centrs (divu pirkstu augstumā virs nabas) ir enerģētikas noliktava;

4.čakra - ANAHATA - sirds čakra. Atbilst sirds nervu pinumam, tās centrs - vīriešiem - taisnās līnijas centrs starp krūšu galiem, sievietēm - iedobums starp krūtīm;

5.čakra - VIPUDHA - kakla čakra. Atbilst rīkles nervu pinumam (rīkle, vairogdziedzeris, tumordziedzeris);

6.čakra - ADŽNA - trešā acs, starp uzacīm, atbild par redzi, dzirdi, gaišredzību;

7.čakra - SAHASRARA vai BRAMAS ATVERE - atbilst smadzeņu hipofīzei, atbild par cilvēka garīgo attīstību un sakariem ar kosmosu. Tā ir vienīgā čakra, kurai vienmēr jābūt atvērtai. Šeit nonāk kosmiskā enerģija un tiek vienmērīgi sadalīta pa visiem kanāliem un čakrām.

Visi pārējie enerģētiskie apvalki savienoti ar fizisko ķermeni ar sudraba pavediena palīdzību, caur nabu. Pavedienu var izstiept bezgalīgā attālumā. Piemēram, miega astrālais apvalks atstāj fizisko ķermeni un ceļo visdažādākajās pagātnes, nākotnes un tagadnes informācijas plūsmās (pravietiski sapņi). Astrālā pavediena pārtrūkšana noved pie fiziskās nāves.

Astrālā atmosfēra piepildīta ar astrālām būtnēm, ko radījušas gan astrāla kustības, gan gara un gribasspēka iedarbība uz to. Astrālā pasaulē ir:

Elementāli - dabas un stihiju gari. Stihiju garus viduslaikos sauca par rūķiem, salamandrām utt., atkarībā no to piederības Zemei, Ūdenim, Ugunij vai Gaisam. Tie izsauca sprādzienus šahtās, nogruvumus, viesuļvētras. Attiecībā pret cilvēku tie ir naidīgi, jo cilvēks cenšas pakļaut sev stihijas un rīkoties ar organiskās pasaules priekšmetiem.

Astroīdi - plašā nozīmē tās ir cilvēka vēlmes, jo jebkura vēlme pieņem kaut neskaidras, bet tomēr domas, formu. Tie ir tēli, kurus cilvēks pārstāv astrālā. Ainas, ko rada mūsu iztēle, reproducējas astrālā. Kad cilvēkus apvieno viena griba, tad viņu vēlmēm, kas reproducējušās astrālā, piemīt īpašs spēks. Tieši tāpat tēli, ko radījušas reliģijas. Piemēram, Jēzus Kristus, Svētā Jaunava Marija un dažādi svētie, neatkarīgi no viņu personības, eksistē astrālā, ko radījusi miljonu cilvēku griba, un tiem ir varens spēks.

Astrālās klišejas - cilvēka darbības un citu uz Zemes notiekošo parādību nospiedums astrālā. Tā kā jebkurai mūsu darbībai un domai ir nospiedums astrālā, tad tajā saglabājas visi zemes notikumi un to klišejas traucas astrālā virpulī.

Egregori - astrālas būtnes, ko radījusi cilvēku sabiedrība, kurus apvieno viena doma un griba, kas ir sabiedrības gars.

No pasaules egregoriem jāatzīmē divi galvenie - Labais egregors un Ļaunuma egregors.

Larvas - astrālas būtnes, ko radījušas kaislības, zemiskas jutās un vēlmes. Būdamā reiz aicināta dzīvot, larva dzīvo pusnemaņā, cenšoties apmierināt to radītāju vēlmes. Tā, alkoholiķis vai narkomāns atrodas pretīgas larvas varā, kura nedod miera. Cilvēks, kurš ir padevis naidam, arī nokļūst larvas rokās, kura attīstīs šo naidu un barosies ar to pati.

Starp astrālo un fizisko ķermeni vienmēr paliek fluīdu sakari, kuri uztur dzīvības spēku. Ja pēkšņi sakari pārtrūkst - iestājas nāve.

Pirms izešanas no astrālās pasaules notiek dvēseles atbrīvošana no astrālā ķermeņa, kurš paliek astrālā un nevar izkļūt aiz tā robežām. Tā ir tā saucamā otrā nāve. Pēc otrās nāves cilvēka gars ietērpjas garīgākā ķermenī, ko sauc par slavas ķermeni, un paceļas garīgā pasaulē. Tādā veidā gars pakāpeniski tuvojas Dievišķajam avotam vai otra gara principam. Turklāt, viņš pakāpeniski maina apvalku, attiecīgi atbrīvojoties 40.dienā no mentālā ķermeņa, 114. dienā - no karmiskā, pēc 146 dienām - no intuitīvā. Pēc 668 dienām Nirvānas ķermeņa apvalks var nokļūt Absolūtā.

Katra cilvēka dzīves augstākais ceļš ir garīgais ceļš, tuvošanās ceļš Absolūta enerģijai. Vidēji katrs no mums nodzīvo 300 - 400 dzīves, bet pēc nāves sevi neapzinās, un, piedzimstot no jauna, zaudē pagātnes atmiņas.

Ja vēlaties pagarināt savu eksistenci, nepieciešams:

- sekot savai karmiskai programmai,
- augt garīgi,
- darīt labus darbus, izdarot atklājumus.

Jo vairāk Jūs izdarīsiet laba, jo jūtāmākas pēdas Jūs atstāsiet uz zemes, jo vairāk Jūs atcerēsies un lūgs Dievu par Jums. Un tad Jūsu dvēsele, šī enerģijas masa, pāries netveramajās pasaulēs.

Mūslaikos, kad zūd tikumi, morāle un jēdzieni, kā nekad agrāk skaidri saredzama robeža starp augstāko un zemāko. Augstāko ir mazāk, bet viņi IR. Un cilvēku apziņa grib augt, grib sasniegt šos mūžīgos dzīves un nāves noslēpumus. Sodū par zemiskām vēlmēm, domām un rīcību mēs veidojam paši. Tā arī ir augstākā Taisnība!

Kad dvēsele atstāj ķermeni un nokļūst astrālā virpulī, tā redz astrālā savu domu, vēlmju un rīcības nospiedumus. Daudzos svētajos rakstos tiek runāts par vēdera grāmatu (tas ir Dzīves grāmatu), kura katram cilvēkam tiek atvērta Bargās tiesas priekšā pēc viņa nāves un viņa dvēseles atgriešanās astrālajā pasaulē. Pēc fiziskā ķermeņa nāves pati grūtākā ir 9. un 40. dienas mācība. Pirmais, kas stāv priekšā, - atbildēt Absolūtam par to, ko cilvēks pastrādājis un savārijis no saviem kosmiskajiem "nēšiem". Citiem vārdiem sakot, ko viņš izdarījis un kā ir izrīkojies ar savu enerģiju. Bet kas notiek ar dvēseli? Larvas, kas piepilda astrālo pasauli, īpaši tās, kuras radījis pats nelaiķis un viņa instinkti, uzbrūk dvēselei un cenšas to aprīt. Gaišā dvēsele, atbrīvota no fiziskā ķermeņa vāžam, nikni cīnās ar larvām. Šajās minūtēs, kad dvēsele ierodas astrālā pasaulē un cīnās ar larvām, tai ir ļoti vajadzīga palīdzība, un šo palīdzību tai sniedz:

pirmkārt, agrāk mirušo radnieku, tuvo cilvēku dvēseles un to cilvēku dvēseles, kuri jau sasnieguši noteiktu garīgo augstumu, eņģeļi;

otrkārt, uz zemes palikušo cilvēku (tuvinieku, radu utt.) lūgšanas. Viņu lūgšanas un baznīcas rituāli ļoti palīdz dvēselei, sniedzot tai nepieciešamo garīgo spēku. Tāpēc katrs mirušais jāapstāv baznīcā, un tādēļ tiek pasūtīts mirušā piemiņas dievkalpojums. Tas ir ļoti svarīgi - pavadot aizgājēju ar Dievu... Veci cilvēki saka: par dzīvajiem aizlūdz mirušie, bet par mirušajiem jālūdz dzīvajiem.

Pēc seno zintnieku mācības, cilvēks ir apdāvināts ar nemirstīgu Garu, kas nāk no Dieva, un tas ietver sevī dievišķo sākumu. Lai šis dievišķais sākums atmostos cilvēkā, un, lai pats cilvēks varētu to attīstīt, viņam tiek dota zemes dzīve, kur viņam jāuzkrāj pieredze, iegūstot to no dažādiem zemes pārdzīvojumiem - gan skumīgiem, gan priecīgiem. Savas zemes dzīves procesā cilvēkam jāsasniedz pašizzināšana, bet līdz ar to jāuzkrāj pieredze, bet tas nozīmē - jāapzinās sava dievišķā izcelsme.

Bet tādēļ, lai izsmeltu visu pieredzi, kura tiek dota zemes būtnēm, cilvēkam nepieciešama nevis viena, bet vairākas dzīves. Un saskaņā ar visiem kosmogoniskiem priekšstatiem, cilvēks dzīvo daudz reizes, iemiesojoties dažādos laikmetos, visdažādākajos apstākļos tik ilgi, kamēr zemes pieredze nepadara to par gudru un pašu pilnību, kāds visā pilnībā ir mūsu Debesu Tēvs.

Līdz ar iemiesošanu jaunā veidā, kas izskaidro cilvēku ārējo un iekšējo nevienlīdzību, eksistē nesatricināms un universāls Taisnības likums, kurš valda pasaulē. To sauc Karma.

Karmas Likums sludina: "Gara pasaulē katram iemeslam seko attiecīgas sekas ar tādu pašu pareizību un neizbēgamību, ar kādu daba vienu un to pašu parādību izsauc katru reizi vienas un tās pašas sekas".

Sanskritu (seno indiešu) vārds "karma" nozīmē darbību. Viss Visums - viena milzīga nepārtraukta Darbība, kur valda Taisnības likums. Katra darbība Visumā ir noteikta iemesla rezultāts, tajā pašā laikā šis iemesls ir noteiktas iepriekšējās darbības rezultāts. Attiecībā uz cilvēku Karma ir visas viņa darbības kopums - tagadējās, pagājušās un nākošās.

Cilvēka likteņa audumu auž pats cilvēks - no neskaitāmiem pavedieniem, kas savijas mums netveramā sarežģītības rakstā. Viens pavediens izzūd no mūsu apziņas loka, bet tas nav pavisam pārtrūcis, cits uzrodas pēkšņi, bet tas ir tas pats pavediens, kurš aizslīdējis pa auduma neredzamo pusi un atkal uzradies uz tā virsmas. Nesaprotot no kurienes nāk mūsu dzīves parādības, mēs dodam tiem nosaukumu "liktenis". Un tikai apzinoties, ka tie paši likumi, kas valda fiziskā dabā, vada arī mūsu dzīves notikumus - un šie likumi ir pieejami - mēs paši varēsim pārvaldīt savu likteni un nebūt par apstākļu vergiem.

Senā gudrība apstiprina, ka tas ir iespējams. Tā ļauj mums ielūkoties mūsu esamības iekšējā laboratorijā un pārlicināties, ka katrs cilvēks nemitīgi veido savu dzīvi trijās sfērās - garīgā, psihiskā un fiziskā.

Tātad katra cilvēka dzīve tā nav atrauta pabeigta eksistence, bet pagājušo dzīvju auglis un nākamo dzīvju sēkla, no kurām sastāv katras cilvēka dvēseles nepārtraukta esamība.

Divdesmit pirmais gadsimts ir pārāk lietišķs, lai nodarbotos ar nāves problēmu... Laicīgais cilvēks sastāda testamentu, apdrošina savu dzīvību un dod rīkojumus par savu nāvi, tik tikko ievērojot pieklājības normas.

Zvaniet, nāciet, saņemiet atbildes uz visiem jautājumiem par mirušo un viņa apbedīšanu, pārvadāšanu, par visu dokumentu noformēšanu (tajā skaitā par mirušajiem nepilsoņiem caur vēstniecībām), par līguma noslēgšanu.

Jūs saņemsiet praktisku palīdzību visos apbedīšanas pakalpojumos, tādos kā:

- liķa aizvešana no mājām uz morgu;
- visu dokumentu noformēšana;
- visu veidu apbedīšanas piederumi, tajā skaitā dārgi sarkofāgi;
- visi transporta veidi, tajā skaitā pārvešana uz NVS valstīm;
- medicīnas darbinieka pakalpojumi bērnu laikā;
- līgumi ar vientuļiem pensionāriem - bez maksas;
- aģenta izsaukums uz mājām;
- vientuļajiem pensionāriem, invalīdiem apbedīšanas pakalpojumi divu pensiju apmērā;
- iespējama apbedīšana uz kredīta;
- apkalpojam visus iedzīvotāju slāņus, ieskaitot vecuma cenzu.